

NATALIE SUE

SE SRDEČNÝM POZDRAVEM

MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

Pro fanoušky *The Office*
a ostatní vyhořelé mileniály

Se srdečným
pozdravem

NATALIE SUE

Se srdečným
pozdravem

Přeložila Naďa Špetláková

Copyright © 2024 by Natalie Sue

All rights reserved.

Cover design © Simeon Greenaway/HarperCollins

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Naďa Špetláková

ISBN 978-80-271-6064-8

*Věnováno Joanne.
Díky za všechno, co jsi pro mě udělala.*

Tohle mohl být e-mail

Budou mi pokládat otázky. Takové, na které nemám společensky přijatelné odpovědi. Víím to, protože mám dneska narozeniny a v kalendáři se mi objevila neplánovaná schůzka. Špatně maskovaná kancelářská oslava má být mou údajnou odměnou za to, že jsem se před šesti a půl hodinami dožila třiatřiceti. S polovinou kolegů se budeme proti své vůli tísnit u stolu v zasedačce, pojídat suché těsto dortu ze supermarketu a nutit se do úsměvu.

Otázky budou směřovat na můj život a jestli plánuju oslavu. Odpověď: život nemám žádný a oslavím to podle všeho tak, že budu o samotě popíjet, utápět se v Redditu při namátkovém hledání bizarních a zneklidňujících věcí, jako je transplantace stoličky nebo nejslavnější sériový vrah z Kalifornie, a přivádět se do lítostivé nálady. Nejsem si jistá, jestli by se pro to našlo pochopení, a tak řeknu, že jdu na večeři s kamarády. Ve snaze zapadnout do pobočky Supershops Incorporated pro západní oblast musím navykládat spoustu lží.

Na monitoru mi znovu blikne připomínka porady, urputná a protivná jako opar. Zabrní mi v prstech a párkrát se pomalu nadechnu, ale dech se mi nedaří zklidnit. V kancelářích dochází ke spoustě situací, které neberou ohled na úzkostné lidi, jenže když je nezvládáme, dívají se na nás ostatní skrz prsty.

Měla bych odtud prostě vypadnout.

Oči mi zaletí k chatrné stěně mojí kóje, kde se dá i po letech krutého osvětlení zářivkami slabě přečíst *Jolene Smithová* na mojí

jmenovce. V textilní výplni jsou zapíchnuté tři připínáčky; jsou tu odjakživa, přestože jsem nikdy nepocítila potřebu si cokoli na stěnu přišpendlit. Můj pracovní prostor zůstává prázdný a béžový, oproti kójím, které si jejich uživatelé vyzdobili podle vlastního vkusu. Ty připínáčky nicméně den co den tvoří stejnou útěšnou formaci.

A já mám pocit, že je nikdy nezvládnou opustit.

Ve schránce mi přistane nový e-mail. Je od Rhondy, jejíž oficiální titul zní „hlavní účetní administrátor“, ale ve skutečnosti dělá spíš asistentku našemu šéfovi Gregorymu, už asi tisíc let.

Jen připomínám, že máte být na poradě v zasedačce číslo 435, začíná se za minutu. Tak ať nepřijdete pozdě.

Ta schůzka je spárovaná s automatickými upomínkami, přesto mi Rhonda ze vzdálenosti dvou metrů posílá e-mail. Nakouknu přes přepážku do její kóje, pyšníci se poličkou, na níž jsou vyskládané nejrůznější zaprášené cetky, inspiračními citáty vytištěnými na pomačkaném zažloutlém papíře připíchnutém na stěnu a krabicí, která je, pokud vím, plná léků, sáčků čaje a sušenek, které prošly v roce 2012. Působí to, jako by čekala, že v téhle pasti jednou uvízne, a tu torturu nejen přežívá, nýbrž si ji užívá.

Nechci se jí dívat do očí; na vině budou patrně masivní oční linky a zelené stíny, kterými by klidně mohla řídit dopravu. Všimne si toho a odvrátí zrak jako první, skloní hlavu, takže vidím jenom špičičky jejího šedivého rozcuchu. Potom významně zakliká myší.

Technicky vzato za celou tuhle šlamastyku může ona. Většinou si mě moc nevšímá, a když ano, zpravidla se při tom mračí a os tentativně mlaská. Jenže Rhonda tu vede Motivátory, kteří dohlížejí na elán a morálku, a Brendan Fraser je mi svědkem, že neznám nic víc demoralizujícího než pozdvihovače morálky. Její morbidní posedlost evidováním narozenin, kupováním dortů a nucením lidí

snášet falešné přezpívávání „Hodně štěstí, zdraví“ nemůže pramenit z čiré dobroty.

Plánování těchto půlhodinových pracovních oslav a vykládání o jejích nudných zážitcích s řemeslníky tvoří značnou část její osobnosti, její hlavní zájem nicméně tvoří „ten můj přerostlej kluk“, kterého víkend co víkend navštěvuje. Vydělává spoustu peněz a hodně ji podporuje. V jejích očích má nakročeno k tomu, aby vyřešil všechny neduhy lidstva, zajišťuje hladkou veřejnou dopravu a má asi tak milion nabídek na Tinderu. Přestože, soudě podle zarámované fotografie u ní na stole, by se dobře uchytil v reklamách na světlý tousták a majonézu.

Nehnu ani brvou, když se obrátím zpátky ke klávesnici a napíšu:

Zdravím, Rhondo,

díky za upozornění na tu schůzku. Musím říct, že vaše připomínka byla o hodně osobnější a měla značně pozitivnější přijetí než ta automatická, nastavená na počítači. Mám skoro pocit, jako bych elektronickou notifikaci ani nepotřebovala, když o mě pečujete vy.

S pozdravem,

Jolene

Tím, že přisladím část, která je vidět, je pro mě ta neviditelná o to uspokojivější. Změním písmo na bílé a napíšu to, co je určeno jenom pro mě:

P. S. V hloubi duše mi přijdeš nesnesitelná. Občas, když se nuceně směješ do telefonu nebo někomu opakovaně popisuješ, jak ti operovali nehet na noze, zvažuju, že se dám raději k nějaké sektě, než abych tu s tebou zůstávala. Navíc jsem si poměrně jistá, že svým synem se nemůžeš legálně chlubit, vzhledem k tomu, že jsi ho pojmenovala „Carl“.

Když zprávu odešlu, zadržím dech. Ucítím nával adrenalinu a zatetelení v břiše. Je to bezpečné povyražení, protože ona tu zprávu ve skutečnosti *neuvídí*. Svazující pocit v hrudníku poleví. Tohle je fakt druhý nejlepší způsob, jak se vypořádat s nebezpečím, jaké představují moji spolupracovníci.

Židle pode mnou zavrže, když se zvednu, abych vyrazila do zasedačky. Rhonda se po mně podívá zpoza monitoru, aniž by její blyštivé nehty přestaly tukat do klávesnice. Zdvořile se usměju jejím směrem.

Když procházím kolem Caitlinina stolu, zavane ke mně vanilínová vůně krému na ruce, kterým se natírá sedmnáctkrát denně, čímž v mikrodávkách přispívá k mému podráždění. Tatáž vůně pokaždé ulpívá na papírech a obálkách, jichž se dotkne, jako když si pes značkuje teritorium. Kývne mým směrem a malinko zdvihne obočí, ale nepodívá se přímo na mě. V hrudníku mi zabublá nejistota. Ta ženská mě celý den sleduje a já jí věřím ještě míň než recenzím na Wishi.

S Caitlin vedle sebe pracujeme už tři roky, na stejné administrativní pozici. To nás předurčilo, aby se z nás staly nejlepší kamarádky, jenže jsme každá úplně jiná, a tak léta naší vynucené blízkosti vykrytalizovala ve specifickou formu drobné nenávisti. Problém je v tom, že se Caitlin *až moc* snaží. Pořád mluví o tom, že tahle pozice je jen „odrazový můstek“, odkud se chystá poskočit na vyšší příčku ve firmě, zatímco já jsem se téhle představy vzdala už po necelém roce. Proviňuje se mimo jiné tímhle: když si všimne jakékoli mojí chyby, zpraví o tom v kopii i Gregoryho „pro případ, že by se to mělo opakovat“ (což je dobrá strategie, takže když upozorňuju na její pochybení, taky ho nikdy neopomenu přidat do kopie), zapomíná dát do myčky můj hrníček, když ji použít (mně se tam ten její taky jakživ nevejde), a pokud se jí ze společné ledničky ztratí jogurt, jde s tím na mě (jako by mi kdy ta umělohmotná borůvková šlichta, kterou si kupuje, za to stála). Dospěly jsme do zdravé situace, kdy komunikujeme výhradně prostřednictvím strohých e-mailů, a se škodolibou radostí si navzájem děláme

chaos v čemkoli, co ta druhá pošle do tiskárny. Je to nicméně škoda, protože jsem si vždycky zakládala na tom, že se spolupracovnicemi táhnu za jeden provaz, anebo jim aspoň jdu z cesty stejně jako komukoli jinému.

Z každé kóje, kterou minu, jako by na mě pohlížely další oči bez života. Ovinu si paže kolem těla a snažím se budít co nejmenší pozornost. Zachytím svůj odraz v prosklených dveřích a leknu se svých krepatých hnědých vlasů a opuchlých očí. Za to bych možná měla mít nárok na nějakou kompenzaci. Ne že bych byla bůhvíjakká šereda, ale tenhle týden špatně spím a mám pocit, že vždycky vypadám nejhůř, když se na sebe podívám nečekaně.

Navíc se zas tak moc nesnažím udělat tu dojem. Tohle není takové to super pracoviště, kde jsou svačinky zdarma, u pracovních stolů se stojí a člověk si může schrupnout, aby se osvěžil. Naše kancelář je jako časová kapsle z nedávné doby. Kdyby chtěl někdo cestovat o sedm až devět let zpátky, mohl by se přijít podívat na náš plakát chlapů obědvajících na traverze, na fax, který je nadále zapojený do sítě, a na zpola vyfouklé gymnastické míče. Ze slušnosti přehlízíme deset let staré skvrny od kávy na zátěžovém koberci v okolí Larryho kávovaru i skutečnost, že tu Larry párkrát do roka přespí.

Když dorazím k zaprášené strelícii, kterou Rhonda propašovala do kanceláře před pěti lety a která vypadá zvadle, přestože je umělá, zachvátí mě známý děs. Nadechnu se a otevřu dveře do zasedačky.

Nejblíž ke dveřím sedí můj šéf Gregory. Má vlasy jako srst zlatého retrívra, nosí oblečení, které jako by někdo nakoupil ve spěchu v supermarketu, a přinejmenším jednou do měsíce připomíná, že právě jeho zásluhou jsou na záchodech zdarma k dispozici laciné tampony. Není to jen oblastní manažer; je to spojenec. To nejpozoruhodnější na něm je, že si často tajně sahá na penis (přes kapsy, ale všichni ty pohyby vidíme) a pak se nepokrytě dotýká klik, ovladačů na tiskárně a tlačítek na kávovaru, přičemž všude nechává kapénky sekretu, který prosákl kapsovinou. Protože je šéf, nedá se před jeho zapindouřenými prsty uniknout,

a proto na žádném z našich pracovišť nemůže být řeč o skutečné rovnosti.

Vedle něho sedí Anna, manažerka kanceláře. Mračí se na telefon a zabodává do displeje ukazováček s francouzskou manikúrou. V černém kalhotovém kostýmu a s ofinou zastřiženou jako podle pravítka působí ostře a profesionálně.

Na tyhle sešlosti ale většinou nechodí.

Na konci stolu je člověk, kterého neznám – chlap, který si všem na očích kreslí do bloku s vybledlými žlutými papíry. Pod jeho upravenými vousy vidím náznak pobaveného úsměvu. Na sobě má mikinu s nápisem *Warhammer*. Bleskne mi hlavou, že kladivo bych si v případě války jako zbraň nevybrala. Rukávy má vyhrnuté a já věnuji nezbytnou desetinu vteřiny tomu, abych obdivovala svaly na jeho předloktích, na což mám právo.

Letmo se obrátím k otevřeným dveřím, ale Rhonda s dortem na tácu zapřeném o poprsí za mnou necupitá. Není tu ani levná výzdoba – žádné tenké papírové fábory roztržitě přilepené k bzučícímu osvětlení nebo stříbřitý narozeninový nápis, který je už dávno v důchodovém věku. Nesměle popojdu dál do místnosti, čímž viditelně rozvířím prach v nehybném vzduchu.

Vyschne mi v ústech a mozek začne pracovat na plné obrátky. Před pouhými třemi hodinami jsem v kuchyňce viděla Larryho Goodwina, největšího stresaře z kanceláře, jak celý upocený a udýchaný někomu z účtárny vykládá, že se chystá masivní propouštění.

Jenže já nad tím mávla rukou.

Čmárající borec nechá propisku klesnout na papír a nejspíše se na mě zazubí. Nechápu, proč si na můj vyhozov přizvali tělocvičáře ze střední – ledaže by jim šlo o to, aby mě co nejvíc zostudili. Možná mě seřve, že si dávám k obědu tři croissanty, a donutí mě k pokusu o klik.

„Prosím, posadte se.“ Gregoryho hlas zní přísně, nikoli bezostyšně vesele jako jindy.

Moje srdce přehodí na vyšší rychlost a já zapadnu do židle proti těm třem.

Gregory se svým okázaným způsobem napřímí, než spustí. „Chtěli jsme s vámi probrat jistou záležitost, na niž jsme byli upozorněni.“ Mozolnatými prsty posune přes plastovou desku stolu list papíru. Ze spodního rohu na mě jukne růžový klikyhák, kterým Caitlin podepisuje e-maily.

Srdce se mi zastaví.

Gregory pokračuje: „Jistě jste obeznámena s firemními pravidly týkajícími se vzájemné komunikace.“

Přikývnu a při tom si všimnu, že mi krk ztuhl. Moji pozornost rozptýlí škrábání napravo ode mě. Tělocvikář si něco poznamenává do bloku.

„Připojila jste k e-mailu, který jste sedmnáctého dubna zaslala Caitlin Joffreyové, dodatečný text?“

Zavrtají se do mě tři páry očí a v tu chvíli mi to dojde. Snažím se vymyslet, co říct, ale hlavou se mi jen namátkově míhají myšlenky, nejasné, chaotické, útržkovité.

„Takže dort nebude,“ vyleze ze mě nakonec. Zmateně se po sobě podívají. „To nic,“ zamumlám a sklopím oči k papíru před sebou. Tlukot mého srdce je hlasitější než Gregoryho nádechy pusou.

Ahoj Caitlin,

v souladu se svým předchozím e-mailem oznamuji, že reporty mají být hotové do středy.

Zdraví

Jolene

Při vzájemném styku vždy volíme co nejagresivnější způsob neformální pracovní komunikace.

Gregory se nahne přes stůl a zaťuká na papír prstem. „Můžete si prosím přečíst ten dovětek, tady dole?“

Zamžikám a slova mi vyvstanou před očima.

P. S. Co máš za problém? Mučíš nás tou blitkovou polívkou schválně? Ta smradlavá zkáza se táhne od mikrovlnky až ke stolu, kde sedíš.

S pozdravem,
celá kancelář

Je fakt, že když jsem to psala, měla jsem obzvlášť špatný den a Caitlin mi lezla na nervy už od rána. Nicméně to ona měla tu drzost ohřívát si v mikrovlnce misku rybích zvratků a srkat je před námi bez ohledu na mou kocovinu. Poslat jí tenhle vzkaz byla jediná forma terapie, kterou jsem si mohla dovolit.

Ztuhnou mi všechny klouby v prstech.

Na mou obranu mě nenapadá nic než „nevím, jak se to tam dostalo“.

Jenže to vím. Fakt jsem to podělala.

Až doteď jsem nikdy nezapomněla změnit barvu písma na bílou, než jsem mail odeslala.

Tělocvikáři znovu zacukají koutky a pak obrátí pohled k oknu. Já tu řeším hotovou katastrofu, a tenhle chlap se opovažuje tlemit. „Možná jsem nechala počítač bez dozoru,“ zamumlám.

Nikdo z těch tří se nedívá přímo na mě.

Moji předkové překonali choroby, chudobu a válku, abych tu mohla být. Máma musela opustit rodinu a riskovala všechno, aby se dostala z Íránu do Kanady, protože pro mě chtěla to nejlepší. A to ani neuměla anglicky. Všechny ty oběti, všechny ty odvážné činy, a jenom pro tohle. Celé to vedlo k téhle chvíli, do téhle zasedačky v mojí nic moc práci, k tomu, aby mohli moji nadřízení zdůraznit, jak moc jsem divná.

Odkaz předků vzal zasně kvůli misce pstruží polévky ohřívané minutu třicet na nejvyšší stupeň.

Ticho přeruší Gregoryho odkašlání, při kterém mu unikne politováníhodný hlenitý zvuk. „My víme, že jste to psala vy, Jolene.“ Dvakrát zatne čelist. „A protože šlo o znepokojivou zprávu, zvažovali

jsme, že požádáme IT oddělení, aby vám zkontrolovalo počítač, zda nenajde další případy výhrůžného jednání.“

„Cože?“ vyhrknu. „To nebyla výhrůžka. Přece mi nemůžete prohledávat –“

Zmlknu, což je patrně první moudrý krok, který jsem udělala od příchodu na tenhle pohovor. Stejně jsem vždycky měla pocit, jako by někdo ve firmě sledoval veškerou mou aktivitu na pracovním počítači. Představovala jsem si, že zná mou historii vyhledávání a všechno si zanáší do grafu, aby mohl výše postaveným ukázat, jak jsem totálně narušená.

Jen jsem nečekala, že by se to mohlo potvrdit.

Anna, která se nikdy nevyznačovala solidaritou, se s vrznutím židle zavrtí a dál upírá kamenný pohled na moje čelo. Možná existují nějaké korporátní předpisy, které stanovují, jak se dívat na zaměstnance, který má dostat padáka.

Gregory si promne bradu, slyšitelně projíždí prsty strniště vousů. „Náš nový analytik z HR si to prostudoval, a i když je tón té zprávy ostrý, souhlasí, že o výhrůžku se nejedná.“ Konečně chápu, proč je tu ten tělocvikář, který se na mě znovu nepatrně uculí. Jeho úsměv působí až moc empaticky. V souladu se svou pracovní náplní by měl být stejně nezúčastněný jako taxikář ve tři ráno.

Automaticky kývnu jako vzorný zaměstnanec při důležitém pracovním rozhovoru, a ne při téhle šlamastyce. Gregory mi vytištěný e-mail zase vezme a založí ho zpátky do papírových desek, načež ze sebe vysouká: „Je nám známo, že se s ostatními zaměstnanci moc... ehm, nestýkáte a že si nepotrpíte na teambuildingové aktivity.“

Zčervenám až po krk, moje ponížení dosahuje nepoznaného maxima.

„Jenže když se začnete aktivně dopouštět nepatřičného chování,“ pokračuje, „musíme zasáhnout pro blaho všech.“

Znovu přikývnu. Teď by se hodilo zjistit, jestli NASA neplánuje vypustit nějaké rakety, abych se mohla nechat vystřelit někam hodně daleko.

Anna si znovu poposedne a napřímí se. „Slečna Joffreyová se na nás obrátila, zaskočilo ji to a oprávněně rozrušilo.“

To určitě. Zaměřím veškerou energii na ovládnání okohybných svalů, protože moje tělo pociťuje silné nutkání protočit bulvy. Caitlin byla rozrušená leda tak samou radostí, že má příležitost dostat mě na kobereček.

Zaslechnu za sebou nějaký zvuk, a tak se natočím k nadále pootvřeným dveřím zasedačky. Všimnu si Armina, což je další účetní administrátor, jak se stahuje z dohledu, přičemž předstírá, že cosi skenuje. Je to čtvrtý člen naší administrativní buňky, má stůl vedle Rhondy, Caitlin a mě. Tím, že stojí u kopírky a opakovaně mačká knoflíky, se prozradil. Ten chlap je sériový ničitel tiskáren, který se klidí, kdykoli mu elektronika nastaví nepřívětivou tvář – a vlastně když vyvstane sebemenší problém.

Gregory naváže na Annu. „Chceme, aby se tu všichni cítili příjemně.“ Zasáhne mě nová vlna hořkosti. Kdyby Caitlin ctila aspoň základní pravidla užívání společné mikrovlnky, seděli bychom teď každý u svého stolu a snažili se po zbytek odpoledne ignorovat vlastní myšlenky.

Gregory má pravdu. Ke zdejším lidem nemám blízko. Celých osm let, co tu pracuju, jsem v kanceláři na nikoho prakticky nepromluvila, pokud to nebylo naprosto nevyhnutelné. Trávím s nimi větší část svého života než s kýmkoli jiným, přesto jsem stěží viditelná, stejně jako moje jmenovka.

„Protože se jedná o první podobný prohřešek, můžete tu za dodržení určitých podmínek zůstat.“ Jeho slova mi plují hlavou, snažím se rozluštit jejich význam. „Na váš počítač se budou vztahovat povinná bezpečnostní omezení, včetně označení e-mailů s určitými klíčovými výrazy a“ – podívá se na tělocvikáře – „Clifford vám pomůže s absolvováním kurzu prevence nevhodného chování.“

Týpek, který se zjevně jmenuje Clifford, mi nepatrně zamává, přičemž nechtěně upustí propisku. Ta se skutálí na zem a on zmizí pod stolem, aby ji sebral.

Gregory ztěžka vydechne. „Pokud budete souhlasit, omezení nabudou platnosti, jakmile podepíšete příslušný dokument, a v příštích několika týdnech budete mít pět sezení s Cliffordem.“

„Souhlasíte?“ pronese Anna neskutečně monotónně.

Snažím se zklidnit ruce v klíně tím, že je zatnu v pěst.

O tuhle práci nemůžu přijít – už takhle vydělám sotva na nájem.

A můj životní styl nesnese další ránu. Vždyt i teď se musím spokojit s vínem za sedm dolarů a jedním řídkým ručníkem. Nemůžu se nastěhovat zpátky k rodičům a udělat jim ostudu před celosvětovou sítí tetiček. Nesouhlasné mlaskání by se neslo ze všech stran.

Jenže nejde jen o to. Kdybych měla znova bydlet u rodičů, tentokrát by mě to vážně mohlo zabít.

Místnost i celý svět působí stísněně a zvěstovatelé mého zostuzení na mě nepřestávají upírat zrak.

Toporně kývnu. Jediný, kdo se usměje, je Clifford.

Gregory spráskne ruce. „Výborně.“

Anna ke mně přisune hromádku papírů scvaknutých kancelářským klipem a nabídne mi stříbrné pero. Ten chladný psací nástroj je na moje roztřesené prsty moc těžký, přesto se zvládnou prolistovat na poslední stránku, označenou lepicím papírkem, a podepsat se na řádek. Gregory a Anna se vysoukají ze židlí, jen Clifford si dává načas, aby posbíral dokumenty. Gregory se zarazí a opře se o zárubeň, s kalhotami úplně nepravděpodobně zmačkánými a s levou rukou *velice* hluboko v kapse. „Clifforde, bezpečnostní opatření na počítači slečny Smithové budete muset nastavit hned dneska. Naše IT oddělení teď na něčem dělá. Ukážeme vám kudy.“ Potom vyjde ze dveří, načež se Armin zdekuje ze svého stanoviště u kopírky.

Proboha. To chtějí udělat rovnou? Předě všemi? Svěším koutky a Clifford, který si pořád rovná moje papíry, na mě provinile pokrčí rameny. Nežeru mu to, celá jeho kariéra je z principu založená na zostuzování.

Loudavě se zvednu ze židle a vyrazím ven, ale ve dveřích se zastavím; znovu zauvažuju, jestli nemám odejít navždy a stát se pastevkyní,

případně se přestěhovat do muzea voskových figurín a předstírat, že jsem jedna z nich.

Clifford pokyne k lejstrům, která svírá, a prohlásí: „Všiml jsem si tady v těch papírech, že máte narozeniny. Tak všechno nejlepši! Je vám třiatřicet. Stejně jako mně.“

Nuceně se usměju. Proč se všichni personalisti vždycky tak... vrtají v osobních záležitostech? Jako by v tomhle oboru mohli pracovat jenom lidi, co jsou zčásti sociopati.

„Díky,“ odpovím a suše dodám: „Přesně takhle jsem si ty narozeniny představovala.“

Zasměje se až moc nahlas, a tak se ani neusměju, abych ho v tom nepodporovala. Poznámkový blok má pod paží a na stránce se zřetelně rýsuje otisk kresbičky, na které pracoval.

„Pěkná kočka,“ utrousím. „Jsem ráda, že jste si při jednání o mých profesních prohřešcích našel čas na trochu umění.“

Pootevře pusy a odvrátí zrak.

Vyjdu z místnosti, než se na mě stihne zase podívat.

Ať mám tu ostudnou cestu k pracovnímu stolu za sebou.

Procesí hanby

Jdu za Gregorym jako zpráskaný pes. Clifford kráčí za mnou a šeptem vesele zdraví pokyvující lidi, kolem kterých procházíme.

Osm let se všemožně snažím zůstat neviditelná, a takhle to dopadlo. Byly dny, kdy na mě nepromluvila živá duše. Přišla jsem do práce, nasadila si sluchátka, polední pauzu o samotě probřečela na záchodě a večer šla zase domů.

Osm let, a teď jako bych přišla o vrstvu kůže.

Když se blížíme k mému pracovnímu místu, vidím Garreta, jak se naklání přes stěnu Caitlininy kóje a neslyšně říká něco, co ke mně přitáhne její pohled. Soustředím se na svůj dech, na svůj krok.

Garret je nejlepší kamarád Caitlin, a ne náhodou. Coby šéf rozvoje obchodu je Gregoryho pravá ruka a vždycky Caitlin prozrazuje důvěrné informace. Coby člověk je jako ztělesnění internetového prostoru vyhrazeného pro komentáře. Když si Caitlin všimne našeho procesí, neovládne se a začne se zubit. Chápu ji; tahle situace pro ni znamená velký přelom. Kdyby to bylo naopak, skákal bych radostí. Nicméně momentálně bych jí nejraději připomněla, jak se před dvěma lety opila na vánočním večírku a lepila se na chlápka od občerstvení, který krájel šunku. Ta párty se navíc odehrávala tady v kanceláři, ve tři odpoledne. Zlatým hřebem celé akce byl secret Santa. Někdo tehdy provedl legendární kousek, nestoudný a geniální: sundal ze stěny před Gregoryho kanceláří tuctový obraz, který byl součástí inventáře, a zabalil mu ho pod

stroměček. Kdo to byl, se neví, ale za to, abych ještě jednou viděla, jak se šéf tvářil, když ho rozbalil, bych klidně dala měsíční nájem.

Gregory se zastaví a zvučně prohlásí: „Lidi, tohle je Cliff, náš nový analytik z personálního. Bude sledovat některé pracovní procesy, aby se víc obeznámil s tím, co tu děláme.“ Potom ho štouchne do boku a Cliff sebou nepokrytě cukne. „Nebojte. *Zas tak moc* tu nikoho špehovat nebude.“

Přes stěny kóje se sem připlazí šepot a Cliff sklopí oči, čehož si cením. Zatne čelist a pak řekne: „Kdybyste měli jakékoli obavy, vůbec se nezdráhejte a stavte se za mnou.“

A já nevím, jestli se mi ho chce obejmout za to, že odvrátil pozornost ode mě, anebo mu vpálit ránu do ledvin za to, že naším směrem přitáhl další pohledy.

Když konečně dojdeme k mému stolu, Gregory se přitocí blíž. „Tohle zvládnete beze mě.“ Položí mi ruku na rameno – už ani nevím, kolikrát se mě tenhle chlap proti mé vůli dotknul – a znovu do Cliffa štouchne. „Dál si poradíte sám? Ona může počkat tamhle.“ Ukáže na místo hned vedle odpadkového koše.

Přes všechny stěny nakukují moji kolegové, poulí oči jako sovy. Nový člověk z HR. Můj počítač. To je na tyhle lidi moc.

Clifford na mě vrhne další omluvný úsměv. Zbytečně. Upírám pohled na běžovou skvrnu neznámého původu, kterou mám na sedáku židle a která mi až doteď moc nevadila.

Potom je Gregory pryč a Clifford, v jehož přítomnosti jako by se celý můj pracovní prostor scvrkl, se chopí mojí myši.

Po třiceti vteřinách, anebo možná dvanácti hodinách, prohodí: „No a plánujete na víkend něco velkého, když máte ty narozeniny?“

Ne. Na tohle ať se mě neptá. Ten HR *analytik*. Pokusím se o co nejneutrálnější tón: „Mohli bychom tohle vynechat?“

„Jistě.“ Přikývne a jeho úsměv se vypaří. Vehementně se soustředím na plastové vypadající vlákno uvolněné ze švu v šedivém koberci na podlaze. Dělat si výčitky teď nemá cenu.

V kanceláři znovu zavládne ticho, až na občasné zakašlání, vrzání židlí a až příliš rytmické ťukání do klávesnice, prostě veškeré

zvuky, které zaznívají, když někdo předstírá práci. Nakonec Cliff vstane od mého počítače a oznámí: „Hotovo. Chcete vidět, co jsem vám tam nastavil?“

Protože už jsem slyšela svoje, zahuhlám: „Ani ne,“ a snažím se ještě víc ukrýt v roláku.

„Dobře. Přesto mám pocit, že bych vás měl varovat, že pokud budou vaše e-maily obsahovat určité výrazy, budou označeny a přeposlány vedení – takže opatrně.“ Vyloudí rošťácký úsměv a spiklenecky se ke mně nakloní. „Budete mít do jisté míry omezené i vyhledávání a zobrazování webových stránek.“

Jeho vůně vypraného prádla ulpívá ve vzduchu i poté, co dozní jeho slova. Mluví tlumeně, ale i tak by se mohl ještě ztišit. Víc už se skrčit nemůžu a ze všech těch pohledů se mi obrací žaludek.

Neodpovím. Místo toho se zadívám na nějakou dementní dětskou kresbičku připevněnou magnetem ke kartotéce za Rhondinými zády. Tohle místo je vážně tristní. Prvním varováním pro mě měl být už pohovor, kdy Gregory vykládal, že firma je „jako rodina“.

Cliff se nehýbá z místa. „Pokud jde o náš další společný úkol,“ pokračuje šeptem, „pokusím se každopádně, aby to bylo co nejméně bezbolestné. Půjde vesměs o konstruktivní tipy, jak vycházet s lidmi.“ Znovu se zazubí, jako už by se smál vtipu, který se chystá vyprávět. „Musím změnit pověst, jakou my z HR máme.“

Do úsměvu se nemusím dvakrát nutit. „Díky.“

Potom odejde a nechá mě samotnou; před sebou mám ještě hodinu práce a do zad se mi zavrtává aspoň šest párů očí.

Musím začít plánovat, jak se všem pomstím.

Protože tohle jim v srdcích zažehlo radost. To, že děláme pro oblastní kancelář mamutí firmy, která prodává vedlejší produkty zpracování kukuřice, vybavení na kempování a krémy na nejrůznější vyrážky a pupínky, znamená, že nikdo z nás nevede svůj vysněný život. Kdekdo tady básní o tom, že si pořídí foodtruck s rychlým občerstvením, a přitom nezvládne ani opéct buřtu,

anebo že uteče do Belize a založí surfařskou školu. Jenže každý se v pondělí ráno zase ukáže, dokud to tu nemá na doživotí.

Moje situace je to jediné krásné, co jim v životě zbývá.

Návrh, že bych měla vycházet se zdejšími lidmi, je dost ujetý. Protože právě o to jsem se snažila, když jsem se před osmi lety stala součástí téhle takzvané rodiny. Tu práci jsem optimisticky brala jako nový začátek, čekala jsem, že si najdu přátele, budu stoupat po kariéerním žebříčku a dělat to, co by dělal kdokoli na takovéhle pozici. Dokonce i když mě Rhonda zavedla do mé nové kóje – s flekatou židlí, přestože *ona* měla zbrusu novou –, nedošlo mi, že se přidávám k hloupé hře s nejasnými pravidly a předem nestanovenou výhrou. Nevzala jsem v potaz svoje úzkosti a absolutní neschopnost být nad věcí a v pohodě. Takže jsem po prvním půlroce fatálně selhala.

Netušila jsem například: že pracovat rychleji než ostatní je vlastně špatně, že neprobírat osobní život s kolegy je podezřelé a že na nadřízené musíte být chtě nechtě milí, i když s vámi jednají příšerně. Když mi konečně došlo, že tu zažívám stejné situace, jaké mě tolik zúzkostňovaly na střední škole, dostala jsem záchvat paniky a čtyři dny jsem musela zůstat doma. Málem jsem se nezvládla vrátit.

Přišla jsem zpátky, protože jsem potřebovala přežít, a kromě téhle práce jsem neznala jiný způsob, jak to zařídit. Takže jsem se naučila neupozorňovat na sebe a v tichosti plnit pracovní úkoly, zatímco všichni kolem se bavili. Přežila jsem až dodneška, byť se osazenstvo dost měnilo. Před čtyřmi lety seděl u Arminova stolu chlápek jménem Harold. A před Caitlin tu byli tři lidi: dva povýšili, jednoho přeložili do jiného města.

Trávím s kolegy víc času než s kýmkoli jiným. Den co den jsme nuceni pracovat v těsné blízkosti, což v podstatě znamená, že jsme nuceni spolu žít. A právě o to *žítí* jde. O tu lidskou stránku, která nikdy nemůže být profesionální, dokonce ani normální. Všichni jsme seschlé cáry kůže, které se rozpadají na prach, který pak vzájemně vdechujeme. To se prostě nedá.

Nikdy s nimi nemluví, přesto o nich leccos vím. Každý den si nasazuju sluchátka, jenže i tak vnímám. Rhonda se sice může chlubit, že její synek kadí přesně v půl desáté dopoledne newyorského času, ale zároveň krade z ledničky v šestém patře mlíčka do kafe.

Armin pozvolna a úmyslně hubí Joeyho, Rhondinu kapradinu umístěnou mezi jejich stoly. Minimálně desetkrát jsem ho viděla, jak do hlíny leje modrý iontový nápoj. Mám určitou teorii, proč tuhle kytkovraždu páchá (snad se chce mstít za to, že mu Rhonda neoprávněně vyhodila oběd, což byl obzvlášť těžký zločin), přesto jeho jednání považuju za vyšinuté.

Mel Elliotová má zas nesnesitelně pravidelné zvyky, pokud jde o oblékání. Každé pondělí modrý propínací svetr s béžovou sukní, pátek co pátek nepohodlně vypadající boty.

Ron McDowell minulý měsíc ztratil přístup ke sdílenému úložišti a rozhodl se to vyřešit tím, že prostě pracuje o hodně méně. Zatím si toho nikdo nevšiml.

A Mary Perkinsová má v kanceláři prkýnko a kladivo na rozbíjení ořechů, nekecám. Každé odpoledne odtamtud vycházejí zvuky, jako by někoho vraždila, a my přesto tupě zíráme na svoje tabulky a neheme při tom šíleném randálu brvou.

Společnost ani jednoho ze zdejších lidí jsem si nevybrala, a nevybrala bych si ji nikdy, přesto s nimi trávím svůj život.

„Kde je složka s vyřízenými pohledávkami?“ zeptá se Armin Rhondy, čímž mě vytrhne ze zamyšlení.

„Není v šanonu s pohledávkami?“

„Kdyby v tom šanonu byla, tak bych se neptal.“

Tím naše kancelář zapadne zpátky do svého všedního rytmu. Moje drama už voprchalo.

Jsem opět neviditelná.

Večírek pro jednoho

Když jsem vystoupila z autobusu, nečekala na lavičce v koutě, ale stejně její přítomnost cítím. Pomalu kráčím po chodníku, který se pyšní několika puklinami a nejrůznějším plevellem, k našemu bytovému domu.

„Jolene!“ zavolá Miley.

Hrkne ve mně. Sakra, vážně bych se měla naučit šplhat po požárním schodišti. Za celé ty roky už jsem mohla natrénovat parkour anebo se stát mistryní převleků.

Je jí dvanáct, bydlí v našem domě, o patro výš než já, a je po každé hrozně... *vlezlá*. Vždycky pátrá po někom, komu by mohla vykládat o svém životě, ty svoje banální historky o úkolech a kamarádkách. Letos začala chodit na druhý stupeň a mně je jasné, o čem bude povídat dál. Už brzy se jí někdo začne posmívat nebo ji někdo zradí a ona zjistí, jak to na světě doopravdy chodí.

Přihopsá blíž, až jí vlasy neurčité barvy poskočí na ramenou, a úplně mi zatarasí cestu. „Víš co? Mám nový telefon. Jaké používáš sociální sítě? Určitě Facebook.“

Navíc je vždycky takhle neomalená. Odehnala bych ji z cesty, jenže mám ruce plné nákupních tašek, které jsou plné láhvi vína, abych ty narozeniny pořádně oslavila.

„To teda *nepoužívám*,“ namítnu spěšně. „Už tak kolem sebe vidím spoustu ošklivých mimin.“

„Vážně? Já myslela, že ho mají všichni starý lidi. A jak komunikuješ s kamarádama ze zlatých časů na střední?“

Útrobami mi projede nepříjemná bolest. Hlavně sebou nesmím cuknout, aby si ničeho nevšimla.

„A Instagram máš?“

Zavrtím hlavou. Láhve v taškách o sebe zacinkají.

Prohlédne si mě a zamračí se. „Co děláš večer?“

Proč jsou lidi doslova posedlí cizími plány? Copak už je někdo někdy svou odpovědí ohromil? Moje univerzální odpověď zní, že když mám prázdno, nabírám síly a snažím se pustit z hlavy svoje *plno*.

Jenže je to přece jenom ještě dítě, a tak utrousím: „Asi se podívám na film nebo tak něco.“

Zklamaně svraští obličej. „Nemáš dneska narozeniny?“

„Kdo ti to řekl?“

Miley si nejistě promne prsty. „Ty – když jsem ti minulý týden věštila budoucnost.“

Doprdele. Přikývnu, přestože si zmíněný rozhovor vůbec nepamatuju. Miley tráví většinu času ve společných prostorách budovy, kde by se nikdo poflakovat vlastně neměl. Vždycky se snaží ulovit někoho, s kým by si mohla pokecat. Minulý týden tam seděla a hrála si s tarotovými kartami, zrovna když jsem mířila do obchodu s lihovinami, protože už jsem byla na suchu. Celou tu záležitost mám v mlze, nicméně si vzpomínám, že jsem jí řekla, jaké jsem znamení, posadila se na chvíli k ní na lavičku a vykládala jí bůhvíco. Poučení pro příště: když piju, musím se jí vyhýbat obzvlášť důsledně. Všechno vede v patrnosti a já bych ji nakonec určitě nějak poznamenala.

„No jo,“ zamumlám a o krok popojdu. Už jsem jen kousek ode dveří.

„Budeš dělat oslavu?“

Miley si tašky s nákupem prohlíží dost nepokrytě. Spěšně zavrtím hlavou a chci se protáhnout kolem ní. „Potrpím si spíš na klid.“

„Vždyť máš narozeniny.“ Stáhne obočí. „Minulý týden jsi říkala, že chceš oslavit éru nové Jolene.“

Sakra. To dítě toho už možná vidělo víc, než aby kdy mohlo vést produktivní život. Musím to s ní ukončit, dokud to je bezpečné. Když piju, připadám si méně uvězněná sama v sobě. Jenže když to někdy přeženu, vzpomenu si, proč jsem si tu svou klec vlastně vybudovala.

„Jak je člověk starší, tak už narozeniny tolik neprožívá,“ povím jí.

„To není pravda. Máma slavila třicátiny a měla tak velký večírek, že jsem musela spát u sestřenice, aby se k nám domů všichni vešli.“

Proti mé vůli se mi sevře srdce. Pro to, že je Miley pořád na chodbě nebo posedává u vchodu, existuje dobrý důvod, třebaže se snažím předstírat, že jsem si toho nevšimla. Máma ji posílá hrát samotnou ven už od jejích šesti. Potom ji začala posílat, aby si venku sama snědla večeři. Když byla Miley mladší, kreslila si na chodník obrysy těl a každému, kdo šel kolem, chtěla k jeho nelibosti mermomocí zahrát na přenosné piano. V poslední době však začala být bohužel mluvnější. Jako by jí najednou došlo, že jsem osoba, která má – teoreticky – nějaký život.

Udělám další krok, jsem už skoro za ní.

„Můžu jít k tobě?“ vyhrkne Miley zničehonic. Oči má úplně vykulené.

Zavrtím hlavou a teprve pak si všimnu, jak svěsila ramena.

Ale nepřichází to v úvahu.

Miley zašoupá nohama. „Docházejí mi data a zrovna se učím háčkovat podle YouTube.“

„Vy doma nemáte wifi?“

Miley sklopí oči. „Jo, ale máma má dvojitou směnu a změnila heslo.“

Mileyinu mámu vždycky jen tu a tam zahlédnu přicházet nebo odcházet v nemocničním mundúru a občas ji vidím, jak jde večer nalíčená ven.

Kámen by se ustrnul. Mohla bych ji pozvat dál, dát si skleničku, nechat ji, ať se dívá na videa, a vůbec do toho nezasahovat. Jenže to už by jakživa neodešla. A já ve svých třiceti a něco nemůžu po

nejhorším dni kariéry hostit u sebe doma dvanáctileté dítě. To by byl příšerný plán. Tašky s vínem mi v rukou těžknou.

Zavrtím hlavou. „Promiň.“

„Jasně, asi bylo divný to po tobě chtít.“ Vzdychne. „Ale ostatní mě odmítli o hodně rychlejší!“

Zjevně musím omezovat naše styky ještě usilovněji.

Konečně otevřu těžké kovové dveře, které mají být zamčené, ale vždycky jsou pootevřené a zajištěné dřevěným špalkem. Projdu jimi a panty zavržou. Uvítá mě pochmurný, zatuchlý vzduch místnosti, jež má teoreticky sloužit jako vestibul.

Dům, ve kterém bydlím, pronajímá společnost, která se orientuje na nás, co si nemůžeme vzhledem k výši činže dovolit vybravost ohledně prostředí, takže je zdejší zařízení především laciné a odolné, nikterak osobní.

Obálka je přilepená na mých vchodových dveřích. Ten debil Marty, náš domovník, musí ty svoje výhružné zprávy vždycky nechávat takhle. Servu ji a nacpu si ji do kabelky. S nájmem se vždycky o tři dny opozdím, kvůli termínu výplaty a soustavně napjatému rozpočtu, a tyhle dopisy na tom nic nezmění. Asi to prostě musím brát jako další drobnost, která přispívá k barvitě mozaice života.

Odemknu dveře a přivítá mě linka plná papírových krabiček od jídla, poloprázdné skleničky s vodou postavené na každém myslitelném povrchu a oblečení pověšené na rozích všech kusů nábytku, jako by odtud jen před pár minutami zmizela celá parta nešťastníků.

Nechce se mi věřit, že jsem na chvílku uvažovala, že sem Miley pustím. Dovnitř nesmím *nikdy* nikoho pozvat.

V tu chvíli se hluboko ve mně něco zlomí, jako by na mě dolehl celý den, anebo celý život. Zamrkám, aby mě přestaly pálit oči. Víím, jaký život bych měla vést – Pinterest mám. Takhle to očividně vypadat nemá.

Když jsem se přestěhovala do Calgary, sedm let po střední a dlouho poté, co z našeho města odešla většina mých spolužáků, bylo

všechno tak snadné. Jistě, v práci to nebylo dokonalé, ale dostávala jsem zapláceno. Hlavně jsem byla pryč od rodičů – volná po letech, kdy se mě snažili kontrolovat a znovu ze mě dělat člověka. Znamenalo to, že jsem konečně mohla dělat víc než se před nimi jen schovávat v pokoji, číst fantasy a brečet.

Nejpodstatnější ale bylo, že jsem získala anonymitu.

Páteční večery byly magické. Chodila jsem do barů a bavila se s cizími lidmi, kteří netušili, co jsem zač. Pití rozpustilo obvyklé napětí v hrudníku, které jsem ve společnosti pociťovala, a mohla jsem si říkat, co jsem chtěla, protože mě nikdo neznal. Dokonce jsem si našla přátele, nebo přinejmenším partáky na popíjení. Jednou mě někdo označil na fotce, slavili jsme s naší partou nějaké narozeniny. Měla jsem na ní nefalšovaný úsměv. Užívali jsme si sex a smích, a občas zahrála nevhodná písnička, načež jsem pak třeba koupila rundu panáků, která mě stála stejně jako měsíční nájem. No jo, v těch prvních letech tady to vypadalo, jako by bylo všechno trápení pryč.

Fungovalo to, ale jenom dočasně. Protože se do toho vždycky přimotaly ty jejich sebelítostné historky. A já nemohla nevnímat prázdné pohledy, které se nedokázaly na nic zaměřit.

Tu a tam jsem totiž prohodila něco jako: „Všichni jednou umřeme a zapomeneme, že jsme vůbec kdy existovali.“ A oni se na mě pak podívali, jako by mi viděli až do útroh. Potom se ptali, jestli jsem v pohodě, anebo jim najednou došlo, že ani nevědí, odkud pocházím. Než abych do toho nějak zabředla, dala jsem přednost Netflixu a nicotě.

Což znamenalo, že jsem to přečkala. Navíc jsem přežila všechno předtím.

Až na to, že tady nikdo doopravdy nežije.

Problém je, že lidi se o vás nakonec vždycky chtějí dozvědět něco víc. A časem zjistí dost na to, aby pochopili, co jste před nimi celou dobu tajili. Já jsem za celý život měla jen jednu skutečnou kamarádku, a ta tu už není. Pokaždé mě to zasáhne jako čelný náraz do zdi: technicky vzato Ellie už neexistuje.

Ano, když o mně lidi zjistí svoje, raději by nevěděli nic.

Když jsem sama, neděje se nic zlého. Mám YouTube a svoje malé projekty. S oblibou si přehrávám největší hádky, které jsem v životě absolvovala, a vyhrávám je. Taky si vyhledávám dětské herce a jejich příbuzné a rozebírám věci, kupříkladu dálkový ovladač.

Odložím tašky na linku a naleju si vydatnou sklenku vína, pak zamírím s telefonem na gauč a otevřu si svůj slídlilský instagramový profil. Tohle je moje oblíbená zábava, když piju: zjišťovat, co dělají lidi, které jsem znávala.

Když uvidím nejnovější příspěvek, srdce mi málem vyjede ze zadku. Jsou tam všichni, sedí společně u piknikového stolku a za nimi je stan.

Kempují.

Hashtagy možná mají vyznít ironicky, jenže zároveň jsou míněné úplně vážně: #srazstredniskoly, #friends5eva.

Neutápějí se v lítosti ani nenasávají o samotě zalezlí v bytech. Všichni teď vedou jiný život.

Dovedou na minulost nahlížet s úsměvem.

Dává to smysl. Zvětšuju si tu fotku, prohlížím každý pixel, zkoumám ji jako archeologickou vykopávku.

Je na ní cosi zvláštního, snad i tísnivého, jenže nedokážu určit proč. Dívám se na ni, jako by šlo o optickou iluzi, ze které má vystat trojrozměrný obraz, ale pořád nic.

Nechám telefon klesnout na vybledlé béžové čalounění. V rohu krytu uvízl nános svinstva, který by mohl být smrtící, kdyby ho někdo olízl.

Měla bych s tím přestat. Už bych měla být schopná soustředit se na vlastní život, a ne kyberstalkovat lidi, na kterých nezáleží. Odštěhovali se od rodičů, a já taky. Mají práci, a já taky.

Jenže bych měla mít *opravdový* Instagram.

Naleju si další skleničku a rozhodnu se, že si dám do profilovky fotku. Udělám pár selfie, jenže všechna vypadají divně. Buď se na nich až moc směju, anebo se směju málo, dívám se do kamery moc upřeně, anebo vůbec.

Nakonec vyberu jednu fotku, která jakžtakž jde. Nahraju ji jako profilovku. A napíšu své skutečné jméno.

Podle Gregoryho bych se měla přátelit s kolegy a někde začít musím. Napíšu do vyhledávače jejich jména – některé už mám v nedávné historii, protože jsem si tajně prohlížela jejich účty.

Velkou spoustu jich začnu sledovat.

Jdu si nalít další skleničku, ale láhev je z nějakého důvodu prázdná.

To nevadí. Stejně už jsem chtěla přejít na gin.

Olivy jsou až daleko v ledničce – budu se bez nich muset obejít.

To nejzvrácenější, co dělám, když piju, je, že si vyhledávám muže, kterým jde o #sexnaprvnimiste. Ne že by mě k tomu vedla tělesná potřeba, ale baví mě hodnotit nesčetné muže, kteří zveřejňují své ubohé fotky. Opuštěné penisy jim smutně visí mezi nohama a připomínají spíš cenu za účast než výhru. Víím, že když se na ně dívám, nejsem o nic lepší než oni, ale *cítím* se tak.

Na displeji se objeví oznámení, že Armin mě začal taky sledovat. Třeba bychom se v práci mohli kamarádit. I on má iránský původ a jsem si dost jistá, že jsme podobně staří. Když si tak vzpomenu, jak začal ve firmě před čtyřmi lety pracovat, možná se ke mně párkrát pokusil chovat přátelsky. Tou dobou jsem ale bohužel už moc zapadla do svojí rutiny. Jednou přišel za mnou ke stolu a zeptal se, jestli už jsem zkoušela hranolky *poutine* z občerstvení přes ulici, jenže já byla moc nervózní na to, abych se s ním dala do řeči, protože Charlie – byl tehdy na pozici, kterou teď zastává Caitlin – poslouchal a mně z toho bylo vrcholně trapně. Jednou odpoledne zas ukázal na moje sluchátka a zeptal se, co poslouchám, což mě vyvedlo z míry, protože jsem popravdě zrovna poslouchala audioknihu o duších. Neměla jsem na to, abych mu vysvětlovala, že se o duše nezajímám nějak ujetě, ale spíš jsem nezdravě posedlá tím, co si o posmrtném životě myslí *ostatní*, a zároveň tomu vzhledem ke svému logickému založení vůbec nevěřím, ale i tak doufám, že najdu nějaká vysvětlení, která mi usnadní přijmout to, co se

stalo. Takže jsem odpověděla: „Nic zásadního,“ a nechťeně jsem to pronesla trochu nepřijemně.

Vím, že jeho i moje máma pocházejí z Teheránu. Naneštěstí to vyšlo najevo během iniciativy na podporu diverzity, kterou v kanceláři zorganizoval Gregory. Oba jsme tiše pěníli z toho, že nás spolu s pár dalšími chudáky donutil odpovídat na otázky, aby se „lidi vzdělali“. Po té tortuře si Gregory blahořečil, že nás oba osobně najal, ačkoli jsem si jistá, že během pohovoru neměl tušení, že bych nemusela být skrznaskrz běloška. Od té doby jsme se s Arminem o našem íránském původu už nikdy nezmínili.

Ani si nejsem jistá, jestli bychom o tom *měli* mluvit, nebo jestli mi Armin věří. Když jsem vyrůstala, mimo rodinu jsem s ničím perským prakticky nepřišla do kontaktu, takže mi dělá problémy posoudit, které součásti mojí výchovy jsou dané kulturně a které jsou jen dílem mých rodičů. Vzpomínám si, jak komfortně jsem se cítila, když jsme v mých dvanácti letech navštívili jinou íránskou rodinu a já viděla, že mají na toaletní nádržce taky konev s vodou. Každopádně nemůžu podstoupit tu logistickou noční můru a pozvat Armina k sobě na záchod, aby se přesvědčil na vlastní oči.

Projíždím jeho účet: fotografie z koncertů v přeplněných barech, exempláře z jeho impozantní sbírky tenisek a pár videí z Twiche.

Pustím si televizi a nechám jako kulisu hrát *Bachelorette*. Vyhovuje mi být součástí fanoušků téhle reality show. Mám ráda, když někam patřím.

Jenže si uvědomuju, že nepatřím. Stalo se to rychle, a zařídila jsem si to sama.

Na displeji mi vyskočí další oznámení: Caitlin Joffreyová by mě chtěla sledovat. Takže to není úplně zlé? Třeba nejsme zas takové nepřítelkyně, jak jsem se domnívala. Projedu její účet, nasaju atmosféru jejího rádoby influencerství: ona na pláži s pončem s kapucí a hrnkem z Etsy, otevřený diář s jejími měsíčními cíli sepsanými úhledným rukopisem, smoothiečka ozdobená umně nakrájeným čerstvým ovocem, ruka jejího přítele svírající tu její. Z něj je tam

vždycky jen ruka nebo kus těla. Tím líp; takhle si aspoň můžu představit, že vypadá třeba jako Guy Fieri. Když se vrátím ke starším příspěvkům, najdu fotografie jejích přátel. Vyrážejí do hospody ve stejných tričkách; jezdí společně na výlety, na wellnessy, pořádají večery s vínem a malováním.

Je možné, že si píšou, kdykoli je napadne? Polknu, abych se zbavila toho, co mi uvízlo v hrdle.

Další oznámení: chce mě sledovat Garret. Někde pod přivěti-vou alkoholovou dekou, do které je zachumlaný můj mozek, se na povrch dere pronikavá myšlenka. Tohle načasování nemůže být náhodné.

Přesto dám na storíčko svou rozesmátou fotku. Umím být veselá.

Prohlížím si detaily obrázku, který Armin postoval před více než rokem; je na něm grafika, kterou nechal udělat pro fanouškovskou komunitu své oblíbené hry. Nechtěně ho olajkuju. Doprdele, a zrovna takhle starý příspěvek.

Možná to tak mělo být. Určitě je to v pořádku. Takhle se z lidí stávají přátelé. Měla bych mu napsat.

Naťukám: *Ta hra tě podle všeho fakt baví.*

Vymažu to. Je divné někomu říkat něco takového.

Naťukám: *Mám narozeniny a jsem osamělá.*

Pak usnu.

Kocovina – pořád je co zlepšovat

Den po třiatřicátých narozeninách se probudím natolik ztuhlá, až jsem si jistá, že jsem ve skutečnosti umřela a nastupuje u mě rigor mortis. Slunce svítí příliš jasně a mozek mi naráží na lebku. Bolest jako by ke mně doléhala z jiné dimenze. Mám pocit, jako by mě všechno – veškerý alkohol, pracovní dny a celoživotní úzkost – doslova rozhloďovalo.

Zkrátka to není nejlepší probuzení. Odkášu si v marném pokusu zprůchodnit krk vystlaný pilinami.

Potom si zničehonic vybavím včerejší večer.

Vzpomínám si, že jsem natrefila na Miley. Poznamenala jsem ji nějak? Už zas?

Převalím se na bok a na spánku ucítím studený roh mobilu. Snažím se nemyslet na všechny ty karcinogenní vlny, které mi vyslal do mozku, zatímco jsem spala. Ta zatracená věc vypadá dost hrozně, jako po flámu; je posetá otisky prstů. Uvnitř se nepochybně směje všem těm věcem, které mě viděla dělat. A oprávněně.

Když po telefonu sáhnu, rozsvítí se a zobrazí se na něm vzkaz, který jsem poslala Arminovi. Do háje. Prudce se posadím a zamžourám na displej. Zprávu si přečetl pět minut potom, co jsem ji poslala, ale neodpověděl.

Měla bych se toho mobilu zbavit.

Měla bych se odvléct do vany a tam se nějakou dobu nenávidět, zůstanu nicméně ležet; chladivá peřina mezi mýma nohama je to jediné, co mi zbylo.

Zírám do zdi, na zásuvku, která jako by na mě pohlížela s udiveným výrazem, a v tu chvíli se telefon rozezvučí zvoněním, které signalizuje, že se se mnou chce moje matka spojit přes FaceTime.

Kdybych ji ignorovala, prostě by se dostavila osobně. A tak přístroj zvednu a hovor přijmu.

Ještě než stihnu cokoli říct, máma už se mračí, a když se podívám do růžku displeje, je mi jasné proč; oči mám rudé a kolem nich rozmazanou řasenku. Odkloním telefon od obličeje, jenže ne dost rychle.

„Ty už se neodličuješ? Takhle budeš mít vrásky, přece jenom nejsi nejmladší.“

„Já zapoměla.“ Hlas mám skřípavý a unavený. „Šla jsem na večeri s kamarády a vrátila jsem se pozdě.“ Uvědomuju si, že bývaly doby, kdy jsem matce lhala, že jsem „byla večer doma“, a jak je tehle nový druh klamu ubohý.

„Doufám, že jsi neřídila pod vlivem. Přestaň mi ukazovat strop – volám, abych tě viděla.“ Její hlas zní dutě, zadržává se. Sama je s vínem důvěrně obeznámená. Lidem úplně nedochází, jak traumatizující je muset odejít z vlasti, protože se přes noc dramaticky změnila. Jak náročné je začínat znovu v zemi, kde vás spousta místních nenávidí už jen za to, že tam *jste*.

V puse mám kyselou pachut' a jazyk se mi lepí na patro. „Já neřídím.“

„A mělas s někým *kosbází*? Proto jsi nalíčená?“

Ta naděje v jejím pohledu je nejhorší.

„Ne mami, moje *kos* zela celý večer prázdnotou.“ Perštinu používáme, jenom když mluvíme o sexu.

Znovu nesouhlasně sykne, ale i když ji to musí stát značné úsilí, nijak to téma nerozvíjí. „Co v práci?“ zeptá se.

„Bezva, bezva!“ odpovím přehnaně vysokým hlasem. „Daří se mi dost dobře.“

Pro mou mámu není nic důležitější než moje finanční zajištění. A já už léta zveličuju všechno, co se mého postavení týká, a snažím se ho vykreslit co možná růžově.

„Dobře. Třeba tě povýší.“

„Pokud se bude povyšovat, proč by ne.“

Nechci se zabývat tím, jak moc je to nerealistické. Jsem každopádně vděčná, že mě včera nevyhodili. Máma by z toho měla strašné trauma. Když jsme spolu kdysi nakupovaly školní potřeby, řekla mi, že gumu nepotřebuju; stačí, když nebudu dělat chyby.

Pohledem znovu zabloudím k mléčně bílé stěně, opakovaně vymalované, aby se překryla emocionální zátěž každého předchozího nájemníka. Nezaujatému pohledu to nemusí připadat nijak skvělé, ale pro mě je život, jaký jsem si v tomhle bytě vybudovala, *vším* v porovnání s tím, jaký jsem vedla, dokud jsem bydlela u rodičů. Tady si můžu popíjet a koukat se, na co chci, aniž bych byla non-stop pod nesouhlasným dohledem. Nemusím se v jednom kuse cítit jako nula, a když si tak připadám, je to v *mojí* režii.

Nicméně kdybych přišla o práci, výhružné dopisy od Martyho by během pár dnů měly faktické důsledky. Neměla bych na vybranou a musela bych se nastěhovat zpátky k mámě s tátou.

„Pilně pracuj, oni si tě všimnou.“ Máma se usměje, třebaže horní část jejího obličejce zůstane vlivem notné dávky botoxu nehybná. Vypadá nicméně, jako by zpozorněla. „Určitě jsi v pohodě?“

„No jasně.“ Přikývnu až moc vehementně. „Kde je táta?“

Máma odvrátí zrak. „Obouvá se. Najel, neřád jeden, autem na obrubník, tak to musí nechat spravit –“

„Všechno nejlepší, Jolene,“ ozve se někde mimo záběr. Potom se objeví ruka s jednou botou a zamává.

„Díky.“ Taky zamávám. Paži mám ztuhlou a hlas příškrčený. Kdykoli s ním mluvím, připadám si ničemná a pochroumaná. Od té chvíle, kdy jsem ho před sedmi lety zaslechla říkat: „Je jí pětadvacet a pořád ji živíme. Nemá vlastní život, dokonce ani kamarády si neumí najít.“ Každý centimetr kůže mi zahorel hanbou a pár týdnů nato jsem se odstěhovala. Kdyby máma nic neorganizovala, vídali bychom se jen u neveselé vánoční večere.

Na displeji už je zase mámina tvář a nastane chvilka ticha, kterou nedovede nikdo zaplnit. Teď bych se měla vyptat na tetičky.